

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžo/26/2016
Identifikačné číslo spisu: 7015200519
Dátum vydania rozhodnutia: 23.05.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7015200519.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Kataríny Benczovej v právnej veci žalobcu: M., bytom X., G., právne zastúpený: JUDr. Emil Zupík, advokát so sídlom Pražská 4, Košice, proti žalovanému: Okresný úrad Košice, odbor výstavby a bytovej politiky, Komenského 52, Košice, za účasti: 1. Anton Majoroš, Riznerova 9, Košice, 2. Eva Majorošová, Riznerova 9, Košice, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného zo 7. apríla 2015 č. OU-KE-OVBP2-2015/013569, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 10. decembra 2015 č. k. 6S/50/2015-53, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 10. decembra 2015 č. k. 6S/50/2015-53 potvrdzuje.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu a potvrdil rozhodnutie Mesta Košice, pracovisko Košice- Staré mesto zo dňa 18.12.2014 č. A/2014/13989-12/I/SUT, ktorým tento rozhodol o umiestnení stavby „Polyfunkčný dom Vrátna 48 - Tajovského 14, Košice“ na pozemkoch parc. č. 436, 437, registra „C“, v kat. území Staré mesto pre V. a I., obaja F., G., ktorá stavba mala byť umiestnená na hranici susedných pozemkov žalobcu č. 436 a 437 a žalovaného č. 438 a 439.

Podanou žalobou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného, pričom svoju žalobu obmedzil na to, že povoloVANÁ stavba bude stáť na hranici jeho parcely, kde je jeho záhrada, priestor na oddych. Obvodový múr povoloVanej stavby je podľa projektu vyšší ako 7 metrov a keďže neexistuje odstup potrebný ako pracovný pás pri výstavbe a neexistuje iný prístup k stavbe ako zo strany jeho pozemku, bol by trvalo obťažovaný a obmedzovaný vo výkone svojich vlastníckych práv.

Krajský súd na základe žaloby preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj postup žalovaného a dospel k

záveru, že žalobe nemožno priznať úspech. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že vzájomné odstupy stavieb musia spĺňať požiadavky urbanistické, architektonické, životného prostredia, hygienické, veterinárne, ochrany povrchových a podzemných vôd, ochrany pamiatok, požiarnej bezpečnosti, civilnej ochrany, požiadavky na denné osvetlenie a preslnenie a na zachovanie pohody bývania. Odstupy musia umožňovať údržbu stavieb a užívanie priestorov medzi stavbami na technické alebo iné vybavenie územia a činnosti, ktoré súvisia s funkčným využívaním územia. K námietke žalobcu ohľadom porušenia ustanovenia § 6 ods. 1 a 2 vyhlášky č. 532/2002 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu a o všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie krajský súd uviedol, že je možné stavbu umiestniť aj na hranici pozemku, len ak jej umiestnením nebude trvalo obmedzené užívanie susedného pozemku na určený účel. K namietanému porušeniu ustanovenia § 4 ods. 2 vyhlášky súd uviedol zhodne s právnym názorom stavebného úradu, že stavebný zákon ani vyhláška neurčuje podmienky na zatienenie pozemku - záhrady. Uviedol, že stavebný úrad postupoval v zmysle ustanovení § 37 stavebného zákona a určil stavebný pozemok, umiestnenie stavby na ňom, určil podmienky na umiestnenie stavby, najmä posúdil návrh z hľadiska zaťaženia okolia nad prípustnú mieru, pohody bývania žalobcu a potrieb požadovaného opatrenia v území a jeho dôsledkov, preskúmal návrh a jeho súlad s územným plánom mesta, posúdil, či vyhovuje všeobecným technickým požiadavkám na výstavbu a všeobecne technickým požiadavkám na stavby, či vyhovuje predpisom, ktoré ustanovujú hygienické, protipožiarne podmienky, podmienky ochrany prírody, starostlivosti o kultúrne pamiatky, pričom zabezpečil potrebné stanoviská dotknutých orgánov a ich vzájomný súhlas a najmä dostatočne posúdil vyjadrenia žalobcu a jeho námietky, pričom neprihliadol na námietky a pripomienky, ktoré sú v rozpore so schválenou územnoplánovacou dokumentáciou a so všetkými námietkami žalobcu sa jednotlivo a zákonným spôsobom vysporiadal.

V závere krajský súd poznamenal, že podľa konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodnutie o umiestnenie stavby je podkladom pre vydanie stavebného povolenia, na základe ktorého sa bude stavba realizovať a toto nie je spôsobilé nijakým spôsobom zasiahnuť do práv alebo právom chránených záujmov účastníka územného konania, čo vyplýva z ustanovenia § 39a stavebného zákona.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozhodnutie správneho orgánu, prípadne aj rozhodnutie 1. stupňa, s právnym názorom, že rozhodnutie musí rešpektovať odstup stavieb tak, aby odstup od hranice pozemku boli 2 metre. Poukázal na porušenie ustanovenia právnych predpisov, najmä § 4 ods. 2 vyhlášky č. 532/2002 Z. z., či 20 ods. 4 Ústavy a § 6 ods. 1,2 vyhlášky č. 532/2002 Z. z. Uviedol, že oba orgány neakceptovali jeho tvrdenie, že nie je nutné používať zákonom dané výnimočné opatrenia na obmedzenie ústavných práv, keď je možné tomu predísť tým, že stavebný úrad uloží stavebníkovi dodržať odstup 2 metre od hranice jeho parcely č. 439-záhrady.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia vyvesené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk najmenej päť dní vopred, v senáte rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011) a rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 OSP).

Dňom 1.7.2016 nadobudol účinnosť zák. č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len SSP) upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 SSP, odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd prvostupňový rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 OSP, ako vecne správny potvrdil a súčasne odkazuje na jeho podrobné dôvody vo vzťahu ku všetkým dôvodom podaného odvolania, s ktorými sa krajský súd náležite po stránke skutkovej aj právnej vysporiadal a odvolací súd nevidí dôvod na zopakovanie vecne správnych dôvodov rozsudku krajského súdu.

Podľa § 219 ods. 2 OSP odvolací súd len dopĺňa dôvody prvostupňového rozsudku nasledovne:

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (244 ods. 1 OSP).

Sudy v správnom súdnictve prejednávajú na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Preskúvanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v správnom súdnictve je ovládané dispozičnou zásadou (§ 249 ods. 2 OSP).

Úlohou správneho súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúvaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Nie je ani úlohou najvyššieho súdu v konaní o preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v správnom súdnictve prehodnocovať správnosť záverov krajského súdu na základe nesúhlasu odvolateľov s takýmito závermi. Účelom konania v správnom súdnictve je poskytnutie súdnej ochrany pred tvrdeným nezákonným rozhodnutím. Ak také rozhodnutie na základe zistení krajského súdu bolo vydané v konaní, ktoré netrpí vadou spôsobilou ovplyvniť jeho zákonnosť a krajský súd svoje zistenie presvedčivo a s poukazom na procesné ustanovenia náležitosti odôvodní, niet dôvodu, aby sa odvolací súd zaoberal námietkami, ktoré sú len vysvetleniami doterajších postupov správneho orgánu v správnom konaní.

Najvyšší súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom súdneho a administratívneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP, sa stotožnil s dôvodmi uvedenými v rozsudku krajského súdu a na doplnenie dodáva:

Umiestňovať stavby, meniť využitie územia a chrániť dôležité záujmy v území možno len na základe územného rozhodnutia, ktorým je rozhodnutie o umiestnení stavby (§ 32 písm. a/ stavebného zákona).

Stavebný úrad oznámi začatie územného konania dotknutým orgánom a všetkým známym účastníkom a nariadi ústne pojednávanie spojené spravidla s miestnym zisťovaním. Súčasne upozorní účastníkov, že svoje námietky a pripomienky môžu uplatniť najneskoršie pri ústnom pojednávaní, inak že sa na ne neprihliadne. Stavebný úrad oznámi začatie územného konania do 7 dní odo dňa, keď je žiadosť o územné rozhodnutie úplná (§36 ods. 1 stavebného zákona).

Podkladom pre vydanie územného rozhodnutia sú územné plány obcí a zón. Ak pre územie nebol spracovaný územný plán obce alebo zóny, podkladom pre vydanie územného rozhodnutia sú spracované územnoplánovacie podklady podľa § 3 a ostatné existujúce podklady podľa § 7a, inak stavebný úrad obstará v rozsahu nevyhnutnom na vydanie územného rozhodnutia iné podklady, najmä skutočnosti získané vlastným prieskumom alebo zistené pri miestnom zisťovaní (§ 37 ods. 1 stavebného zákona).

Stavebný úrad v územnom konaní posúdi návrh predovšetkým z hľadiska starostlivosti o životné prostredie a potrieb požadovaného opatrenia v území a jeho dôsledkov, preskúma návrh a jeho súlad s podkladmi podľa odseku 1 a predchádzajúcimi rozhodnutiami i území, posúdi, či vyhovuje všeobecným technickým požiadavkám na výstavbu a všeobecne technickým požiadavkám na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu, prípadne predpisom, ktoré ustanovujú hygienické, protipožiarne podmienky, podmienky bezpečnosti práce a technických zariadení, dopravné podmienky, podmienky ochrany prírody, starostlivosti o kultúrne pamiatky, ochrany poľnohospodárskeho pôdneho fondu, lesného pôdneho fondu a pod., pokiaľ posúdenie nepatrí iným orgánom (§ 37 ods. 2 stavebného zákona).

Stavebný úrad v územnom konaní zabezpečí stanoviská dotknutých orgánov a ich vzájomný súlad a posúdi vyjadrenie účastníkov a ich námietky. Stavebný úrad neprihliadne na námietky a pripomienky, ktoré sú v rozpore so schválenou územnoplánovacou dokumentáciou (§ 37 ods. 3 stavebného zákona).

Rozhodnutím o umiestnení stavby sa určuje stavený pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky na umiestnenie stavby, určujú sa požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a čas platnosti rozhodnutia. Umiestnenie stavby sa vyznačí v grafickej prílohe územného rozhodnutia (§ 39a ods. 1 stavebného zákona).

Podľa § 39a ods. 2 stavebného zákona v podmienkach na umiestnenie stavby sa určujú požiadavky

- a) na ochranu prírody a krajiny a na zabezpečenie starostlivosti o životné prostredie,
- b) na zabezpečenie súladu urbanistického riešenia a architektonického riešenia stavby s okolitým životným prostredím, najmä na výškové a polohové umiestnenie stavby vrátane odstupov od hraníc pozemku a od susedných stavieb, na výšku stavby, prístup a užívanie stavieb osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie, na napojenie na siete technického vybavenia, napojenie na pozemné komunikácie, na podiel zastavanej plochy a nezastavanej plochy zo stavebného pozemku vrátane požiadaviek na úpravu jeho nezastavaných plôch,
- c) vyplývajúce z chránených častí krajiny alebo z ich blízkosti,
- d) vyplývajúce zo stanovísk dotknutých orgánov.

Najvyšší súd preskúmal pripojený administratívny spisový materiál, najmä sa oboznámil s vyjadreniami a stanoviskami dotknutých správnych orgánov a dospel k záveru, že stavebný úrad ako aj žalovaný posúdili návrh navrhovateľa v súlade so všeobecnými požiadavkami na výstavbu a s vyhláškou č. 532/2002 Z. z. Najvyšší súd Slovenskej republiky je rovnako ako krajský súd názoru, že rozhodnutie o umiestnení stavby nie je rozhodnutím, ktoré by zasahovalo do vlastníckych práv žalobcu a teda jeho námietky proti rozhodnutiam správnych orgánov a následne proti rozsudku krajského súdu nie sú opodstatnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach ako vecne správny podľa § 250ja

ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému ani pribratým účastníkom náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.